

VERDWAALD

DE
VERLOREN
ZON
TRILOGIE

HESTER DOORNHOF

GIDEON

VERDWAALD

Verloren zoon-trilogie

Copyright © 2024 Uitgeverij Gideon

Auteur: Hester Doornhof

Redactie: Tobya Jong

Omslagontwerp: Cielke Bessemans

Typografie: Coco Bookmedia, Amersfoort

Jaar van uitgave: januari 2026

Uitgave: Gideon, Hoornaar, Nederland

www.gideonboeken.nl

ISBN: 978-90-5999-309-9

NUR: 301, 312, 343

Alle rechten voorbehouden.

Proloog

Er zijn van die kleine beslissingen die zorgen dat je hele leven een totaal andere wending neemt. Het begon met die oproep op internet: 'Serveerster gezocht'. Maar eigenlijk begon het eerder, met mijn vorige vriend die mij verliet voor een ander. Als hij het niet had uitgemaakt, was ik niet op zoek geweest naar iets om mijn gedachten te verzetten. Als die oproep er niet had gestaan en mijn aandacht had getrokken, was ik niet in die stad in Spanje gaan werken. Dat leidde allemaal tot die laatste beslissing. Als ik die avond niet met mijn vrienden mee uit was gegaan, had ik hem waarschijnlijk nooit ontmoet. En wat was mijn leven nu dan anders geweest...

*

Er werd hard op mijn deur gebonsd. 'Noah! Ben je daar?'

Ik schreef de laatste woorden van mijn appje en klapte het telefoonhoesje dicht. Ik zuchtte en bedacht verschillende redenen om vanavond niet mee te gaan. De hele dag Spaans praten was uitputtend. Ik was er niet zeker van of mijn hoofd, na nog een hele avond Spaans praten, niet zou barsten.

'Noah! Ben je nog wakker?'

Ik stond op en liep langzaam naar de deur. Voor de deur stonden twee van mijn nieuwe vrienden, meiden die in dezelfde wijk woonden. Een van hen, Rosa, werkte in hetzelfde restaurant als ik. Ze was klein en had wat weg van de zigeuners op de markt. Dat was niet zo raar, want Eva had me verteld dat twee van haar grootouders zigeuners waren.

'Noah!' begroette ze me met haar gebruikelijke enthousiasme. 'Waar bleef je zo lang? Eva en ik kwamen vragen of je meeging?'

Ik wreef met een hand over mijn voorhoofd. 'Waarheen?'
'Het is hier in de buurt. Tango. Ze zeggen dat er heel goede, jonge muzikanten komen.'
'Nou, weet je...' Verder kwam ik niet.
'Ah, toe? Juan en Christina hebben ook al afgezegd. Alleen Paco en Antonio gaan mee. Het wordt heel leuk.'
'Ja,' viel Eva haar bij, 'een beetje Spaanse cultuur is goed voor je.'
Ik liet me overhalen. 'Oké, oké. Ik kom eraan.'

*

Het optreden was voorbij. Ik stond met een drankje in mijn hand met Paco te praten. Hij boog zich naar me toe om me boven het lawaai uit te kunnen verstaan. De stemmen van al die mensen mengden zich in mijn hoofd met de werkwoorden, de vervoegingen en de juiste uitspraak van het Spaans tot ik er hoofdpijn van kreeg. Ik moet eerlijk zeggen dat ik niet alles van wat hij zei volgde, maar ik knikte en glimlachte op de juiste momenten. Ik vond het dan ook helemaal niet erg toen hij zich excuseerde omdat hij iemand zag waarmee hij nog moest praten. Ik nipte van mijn drankje en nam de omgeving in me op. Drie jaar geleden had ik zeker niet gedacht dat ik nu in Spanje zou wonen en werken, en Spaanse vrienden zou hebben. Laat opblijven is toch wel iets typisch Spaans, dacht ik toen ik een paar jonge kinderen langs zag lopen. Een blik op mijn horloge bevestigde dat het al tegen half twaalf liep.

Ik hield ervan om 's middags gewoon een tijd op een terrasje te zitten en te kijken naar het komen en gaan van mensen. Natuurlijk had ik daar de laatste tijd geen tijd voor gehad, want tijdens de siësta was het juist druk bij het restaurant waar ik werkte. Dit is misschien nog wel leuker, bedacht ik me.

Een paar jongelui waren al enigszins aangeschoten. Rosa zat samen met haar vriend op een muurtje, terwijl Eva met nog een

aantal anderen de artiesten van deze avond nabootste. Ik was echter al aardig moe. Ik wilde net naar huis gaan toen hij me in de menigte opviel. Hij had de krachtige bouw van een bokser en was iets langer dan de meeste jongens hier. Zijn blik was er een van: wie doet me wat? De anderen leken een beetje aan de kant te gaan als hij langskwam. Op hun gezichten zag ik iets van minachting, maar tegelijk ook waakzaamheid. Hij was samen met een andere jongen, die zwaar getatoeëerd was. Om eerlijk te zijn, fascineerde hij me een beetje. Hij was knap en echt Spaans. Mijn ouders hadden me altijd geleerd dat het niet netjes was om te staren, maar ik kon het niet laten. Zijn vriend raakte in gesprek met een andere, ook wel een beetje ruig uitziende jongen. Hij baande zich een weg door de menigte naar de drankjes. Met een biertje in de hand stond hij even om zich heen te kijken. Ik zocht tussen de mensen weer naar mijn vrienden, om ze te laten weten dat ik naar huis ging. Toen ik ze niet zo snel zag, dwaalde mijn blik weer naar de jongen die mijn aandacht had getrokken. Hij liep nonchalant in mijn richting. Hij zag me kijken en ik wendde snel mijn blik af, niet zeker of ik wel zin had in een gesprek. Ik moet wel een opvallende verschijning zijn, bedacht ik. Voor zover ik zag, was er verder niemand met blond haar. Ik keek de andere kant op, bang dat hij echt naar me toe zou komen. Hij leek me het soort jongen waarvoor mijn moeder me zou waarschuwen. ‘Bedenk goed met wie je vriendschap sluit, Noah,’ zei ze vaak.

Mijn ouders waren naar Spanje gekomen om hier het Evangelie te brengen. Spanje was een erg katholiek land. Toen ik zestien was, waren we hierheen verhuisd. Inmiddels was ik, afgezien van mijn Spaans, al aardig geïntegreerd, vond ik zelf.

‘Leuk feestje, nietwaar?’ onderbrak een stem mijn gedachten. Ik draaide me snel om. Hij was dus inderdaad naar mij onderweg geweest! Van dichtbij was hij nog knapper dan van een afstand. Hij had de donkerste ogen die ik ooit had gezien en zwart golvend haar. Ik wist even niks te zeggen. Hij trok in afwachting van mijn

antwoord zijn wenkbrauwen even op, een vage glimlach rond zijn lippen. Mijn hart sloeg een paar slagen over voor ik een antwoord wist te formuleren.

‘Ja, een leuk feest.’

‘Jij bent niet van hier?’ Hoewel het een vraag was, leek het meer een constatering.

‘Dat klopt. Ik ben twee jaar geleden naar Spanje verhuisd. Ik werk hier...’ Ik hield abrupt mijn mond. Hij stond te lachen, nota bene! ‘Wat is er zo grappig?’

Hij moest nog harder lachen, voordat hij eindelijk kon uitbrengen: ‘Je accent!’

Ik voelde verontwaardiging in me opkomen. Hij stond me dus echt uit te lachen! ‘Nou ja zeg!’ Ik was beledigd. Had hij nog nooit een buitenlander ontmoet? Ik wist dat ik nu ik zo verontwaardigd was nog meer fouten zou maken dan anders en zei daarom verder niets.

Het duurde even voor hij uitgelachen was en er grijnzend aan toevoegde. ‘Je accent! Ik dacht even dat je dronken was.’

Ik werd rood. Even had ik zin om hem een klap in zijn gezicht te geven, maar ik kwam snel op betere gedachten. Niettemin maakte zijn onbeschaamdheid me boos. Om het allemaal nog erger te maken, stond er inmiddels een hele kring luisteraars om ons heen.

Met een superieure glimlach zei hij: ‘Als je van plan bent hier te blijven, zul je wat aan je Spaans moeten doen. Je kunt niet verwachten dat mensen je verstaan met zo’n accent.’

Ik had hem kunnen vertellen dat iedereen mij heel goed verstond, maar door mijn woede kon ik niet meer goed nadenken en ik gunde hem niet de triomf van een slecht geformuleerd antwoord. Ik draaide me om en beende weg. Toen ik nog even een blik over mijn schouder wierp, zag ik hoe hij een slok van zijn biertje nam en schijnbaar tevreden met zichzelf terugliep naar zijn vriend. *Nou Noah*, dacht ik bij mezelf. *Zo zie je maar weer dat een knap gezicht ook niet alles zegt.* Ik

was boos op mezelf omdat ik hem interessant had gevonden en naar hem gestaard had. Deze ontmoeting had ik mezelf beter kunnen besparen. Toen ik bij de rand van de menigte was gekomen, zocht ik mijn vrienden. Rosa zat hartstochtelijk te kussen en Eva leek al aardig dronken. Ze zouden me vast niet missen als ik wegging. En als ik te lang wachtte, zou ik mijn woede op iemand anders afreageren.

Op dat moment dook Paco weer naast me op.

Na een blik op mijn gezicht vroeg hij bezorgd: 'Is alles goed?'

Ik haalde diep adem, opgelucht dat ik tegen een van de weinige nuchtere mensen hier was aangelopen. 'Ja. Nee, ik ga naar huis.'

'Kan ik iets voor je doen?'

'Nee, sommige mensen zijn gewoon vreselijk.' Ik liep weg voor hij nog meer kon zeggen. Het was jammer dat er vanavond geen frisse bries waaide om mijn woede af te koelen. Ik bleef even staan en keek achterom. 'De andere wang toekeren, Noah,' zei ik zuchtend, en ik vervolgde mijn weg naar huis. Halverwege de terugweg begon ik echt te voelen hoe moe ik was. Na een nacht goede slaap ziet de wereld er altijd rooskleuriger uit. Ik was blij dat het morgen mijn vrije dag was. Toen ik eenmaal op bed lag, besloot ik het nare voorval zo snel mogelijk te vergeten. *Ik zie hem waarschijnlijk toch nooit meer terug*, was mijn laatste gedachte voor ik in slaap viel. Ik had er niet verder naast kunnen zitten...

Hoofdstuk 1

De telefoon ging al een tijdje over. Noah had geprobeerd het geluid te negeren. Ze was bezig met haar rijbewijs en moest nog leren voor haar theorie-examen. Ze stond op van de bank.

‘Ik kom al,’ mopperde ze tegen de telefoon. Ze moest onwillekeurig glimlachen toen op het schermpje ‘mama’ verscheen. ‘Hey, mam.’

‘Noah! Wat leuk je stem weer eens te horen.’

Noah grinnikte. ‘Ik heb je twee dagen geleden nog gebeld.’

‘Ach, Noah, je weet wat ik bedoel.’

‘Ja, dat heb je me al vaak uitgelegd. Ik ben je enige kind en ik ben nog nooit zo lang weggeweest. Dat zou voor iedere moeder moeilijk zijn.’

Haar moeder lachte. ‘Ja, precies. Ben je van plan binnenkort weer terug te komen?’

‘Nou, ik heb meer uren gekregen bij het restaurant. Ik kan nu zelfs een beetje sparen. En mijn nieuwe vrienden zijn echt heel aardig.’

‘Je bent toch wel voorzichtig, hè?’

‘Alsjeblieft, mam! Ik moet toch een keer opgroeien? Ze zijn heel Spaans, maar voor de rest is er niks mis met ze.’

Haar moeder lachte. ‘Sorry, ik kon het niet laten.’ Toen werd ze opeens serieus. ‘Weet je, Noah?’ Ze liet even een stilte vallen. ‘Een tijdje geleden sprak ik met Jonathan. Hij wilde je nog een keer zeggen dat het hem heel erg spijt en dat hij hoopt dat je hem kunt vergeven.’

Noah zuchtte. ‘Alsjeblieft, mam...’

‘Weet je, Noah...’

‘Mam, nee. Ik hoef je advies nu echt niet te horen,’ onderbrak Noah haar. Ze voelde zich opeens weer net zo moe als gisteravond.

‘Gaat alles wel goed met je?’ vroeg haar moeder bezorgd.

‘Ja, maak je geen zorgen. Het gaat prima.’ Even stilte.

‘Je hebt toch geen nieuwe vriend?’

Ongewild flitste de jongen van gisteravond door Noahs gedachten. ‘Nee, natuurlijk niet.’

‘Neem je wel genoeg rust?’

‘Ik heb vandaag een vrije dag. En ik heb alleen voor vanmiddag wat afgesproken. Dus ik zou denken van wel, ja.’

‘Je klinkt niet helemaal als jezelf.’

Aan de ene kant stoorde Noah zich aan haar moeder, maar aan de andere kant deed het haar goed dat ze zo bezorgd was. ‘Nou ja... het is gewoon vervelend als mensen je belachelijk maken om iets waar je niets aan kunt doen.’

‘Ach, kind toch. Waarom zou iemand jou nou belachelijk willen maken?’

‘Om mijn accent in het Spaans!’ Ze was even stil. ‘Misschien is het ook wel een goede stimulans om nog harder mijn best te doen.’

‘De wereld kan soms hard zijn. Maar je bent een sterke jonge vrouw, je komt er wel weer overheen. Wie maakte je eigenlijk belachelijk om je accent?’

‘Niemand.’

‘Niemand wie?’

‘O, gewoon. Een jongen op een feestje. Ik kende hem verder niet.’ Noah verafschuwde het dat haar hart sneller ging kloppen, nu ze hem weer voor zich zag. Hou toch op, dacht ze bij zichzelf. Hij is een van de vervelendste jongens die je ooit ontmoet hebt. Hij was alleen maar knap. ‘Dus... kan ik daaruit concluderen dat je een beetje over Jonathan heen begint te komen?’ vroeg haar moeder voorzichtig.

‘Misschien, een beetje. Eerst was ik nog jaloers op haar, maar nu kan het me niet meer schelen. Laat ze stikken en er gelukkig mee zijn!’ Zo. Ze had gezegd wat ze vond.

‘Ach, Noah... ik snap dat je je gekwetst voelt, maar...’

‘Mam... echt. Ik hoef je goede adviezen nu niet te horen. Het was stom van me dat ik voor hem gevallen ben en ik hoop dat ik op een dag een betere man vind.’

‘Het spijt me dat ik erover begon. Maar goed, ik krijg over tien minuten bezoek, dus ik denk dat ik moet afronden.’

‘Ja, dat is prima. Ik was voor mijn theorie aan het leren. Tot de volgende keer.’

‘Ja. Dag, schat.’

‘Dag.’ Noah legde met een klap de telefoon weer op tafel. Ze zuchtte.

Haar moeder was altijd al dol op Jonathan geweest. Waarschijnlijk hoopte ze nog steeds dat ze uiteindelijk weer bij elkaar zouden komen. Maar Noah koesterde geen illusies. Een tijdje geleden had ze hem misschien nog wel terug gewild, maar nu niet meer. Ze was tot de conclusie gekomen dat ze vanaf het begin al niet goed bij elkaar hadden gepast.

Haar gedachten dwaalden weer af naar de jongen van gisteravond. Wat had hij met haar gedachten gedaan? Aan de ene kant hoopte ze dat ze hem nooit meer zou zien, aan de andere kant wilde ze hem dolgraag nog een keer ontmoeten. Aan de ene kant hoopte ze hem zo snel mogelijk te vergeten, aan de andere kant kon ze niet ophouden aan hem te denken. ‘Straks word ik nog gek,’ kreunde ze en legde een hand op haar voorhoofd. Ze droomde weg en dacht na over het verleden en de toekomst. Voordat ze het wist, was het al tijd om zich om te kleden voor haar afspraak met haar vrienden. Straks bezorgt die jongen me zelfs nog een onvoldoende bij mijn examen, dacht ze grimmig terwijl ze haar theorieboek opborg.

*

Als ze al had gedacht dat ze hem ooit nog terug zou zien, dan zeker niet zo snel. Na haar vrije dag was ze tijdens de siësta weer aan het

werk. Het was een mooie dag en daarom wilden de meeste mensen buiten zitten. Rosa en Noah bedienden de mensen buiten, terwijl de andere serveerster de mensen binnen voor haar rekening nam. Toen er even een pauze in de klantenstroom kwam, leunden ze samen tegen de bar.

‘Wie had gedacht dat het in deze tijd van het jaar nog zo koel zou zijn?’ vroeg Rosa zich hardop af.

‘Ja,’ stemde Noah in, ‘normaal gesproken zou ik nu al verlangen naar een ijskoude douche. Maar moet je zien.’ Ze draaide een rondje om haar as. ‘Ik zweet nog niet eens! Kan de baas ook niet klagen dat ik er te verhit uitzie om klanten te bedienen.’

Rosa lachte. ‘Ach, laat hem. Serveersters zijn de enigen die tijdens de siësta werken. En omdat hij er altijd te weinig rond heeft lopen, moeten we ook nog rennen.’

‘Ja, precies. Ik vind het eigenlijk een wonder dat ik nog nooit wat over een klant heen gemorst heb.’ Noah deed net alsof ze met twee dienbladen tussen allemaal tafeltjes door rende.

Rosa schoot in de lach. ‘Je hebt gelijk. Maar vandaag hebben we het eens wat minder druk, voor de verandering. Ik zie dat er een paar klanten komen aanlopen. Kijk jij even of er iemand anders nog iets nodig heeft?’

Ze liepen samen naar buiten en Noah wierp een snelle blik op de nieuwe klanten. Twee jongens, die met hun rug naar haar toe stonden. Rosa wees ze een tafeltje, terwijl Noah bij de andere klanten naging of ze nog iets nodig hadden. Toen ze met een bestelling naar binnen liep, wierp ze nog een vluchtige blik op de twee jongens. Ze stond net op het punt het restaurant in te lopen, toen er iets tot haar doordrong, en ze verbaasd weer achterom keek. Een van de jongens zat nu met zijn gezicht naar haar toe. Ze herkende hem ergens van...

Hij merkte op dat ze naar hem keek en leek ook een beetje verbaasd haar hier te zien. Toen gaf hij haar een knipoog.

Ze keek snel weg en deed net of ze hem niet opgemerkt had terwijl

ze zich naar binnen haastte. 'Hij weer,' verzuchtte ze hardop.

Rosa keek op. 'Wat zei je?'

'Niks.' Ze liep snel door en pakte nog drie biertjes uit de koeling. De eerste vijf minuten lukte het haar hen te negeren.

Toen draaide de andere jongen zich om. 'Hé! We hebben onze keus gemaakt.'

Noah draaide zich om in de hoop Rosa te zien, maar die hielp net een paar nieuwe klanten. 'Oké, Noah. Dan zal jij het moeten doen,' mompelde ze. Ze liep naar hun tafeltje en keek nadrukkelijk naar de andere jongen. 'Wat kan ik voor jullie opschrijven?'

'Voor mij een pulpa a feira en een biertje.'

'Prima.' Met tegenzin keek ze hem toch aan. Ze deed haar mond open om iets te zeggen, maar was op slag vergeten wat ze ging zeggen. Hij was zo knap. Hij keek haar ook alleen maar aan. Ten slotte knikte ze om aan te geven dat hij kon bestellen. Doe niet zo raar, dacht ze bij zichzelf. Als je bij elke knappe jongen zo gaat gedragen, dan wordt het nog wat.

Hij bleef haar, naar het leek, minutenlang aanstaren, voor hij zijn blik weer op de kaart richtte. 'Een tortilla, graag.'

'Aha, dus je kunt ook weleens iets aardig zeggen.' De woorden waren eruit voor ze er goed over na kon denken.

Hij keek verbaasd op. Toen grijnsde hij. 'Dus je herkende me wel.'

'Zoiets vergeet ik niet zo snel.' Ze had er alweer spijt van dat ze iets gezegd had. Hij leek wel in staat om het slechtste in haar naar boven te halen. 'Verder nog iets?' vroeg ze snel.

'Nou, nu je het toch vraagt...' Zijn superieure grijns was terug. 'Maar dat heeft niets met eten te maken.'

'O, in dat geval... Wat je ook vraagt, het antwoord is nee.' Ze keek niet op van haar notitieblokje. Hij wachtte zo lang met antwoorden dat ze ten slotte toch opkeek.

'Ook als ik je vraag of je mij die avond vervelend vond?' Hij leek erg tevreden met zichzelf.

‘Jij!’ was alles wat ze kon uitbrengen. Ze had hem die grijns wel van zijn gezicht willen slaan, maar ze was bang dat ze dan ontslagen zou worden. ‘Dan zou het antwoord inderdaad nee zijn. Want je was nog veel meer dan dat!’ snauwde ze, terwijl ze moeite deed om haar stem niet te verheffen. Zijn vriend keek van de een naar de ander alsof hij naar een tenniswedstrijd zat te kijken, zonder de spelregels te begrijpen.

Hij leek er wel blij mee te zijn dat hij haar op de kast had weten te jagen. ‘Hoe zou jij me dan willen omschrijven?’

‘Verder nog iets?’ Ze deed net of ze hem niet hoorde en keek naar zijn verbijsterde vriend. Ze was niet van plan zich nog verder belachelijk te maken.

‘Eh... nee. Ik geloof het niet,’ antwoordde de andere jongen hakkend.

Ze draaide zich om, maar bedacht zich toen toch. ‘Ik heb nog nooit iemand ontmoet die me zo boos kan maken!’ Ze liep weg, voordat hij nog iets kon zeggen.

Rosa, die met een dienblad naar buiten liep op het moment dat Noah naar binnen kwam, keek haar verbaasd aan. Noah gaf de bestelling door en leunde toen tegen de bar terwijl ze zichzelf probeerde te kalmeren. Rosa kwam weer naar binnen gelopen. Ze zette het dienblad weg en draaide zich toen met een bezorgd gezicht om naar Noah. ‘Voel je je wel goed? Je kijkt alsof je net iets heel smerigs geproefd hebt.’

‘Sommige mensen zijn gewoon onmogelijk!’

‘Wie? Wat is er gebeurd?’

‘Die jongen!’ Noah realiseerde zich dat ze niet eens wist hoe hij heette.

‘Welke?’

‘Die aan dat tafeltje. Ik heb hem al eerder ontmoet en toen was hij ook zo vervelend. Sommige mensen hebben gewoon niet geleerd om iets aardigs te zeggen, lijkt het wel.’

Rosa hield haar hoofd schuin. ‘Welke dan? Tegen mij waren ze allebei aardig.’

‘Maakt niet uit. Jij mag ze bedienen. Graag zelfs.’

Rosa keek haar nog verbaasder aan. ‘Oké, maar dan ben jij de verliezer, denk ik zo.’

‘Kan me niet schelen,’ antwoordde Noah snel, al was ze was er niet helemaal zeker van of dat echt zo was.

‘Normaal kan je best goed omgaan met vervelende klanten,’ merkte Rosa nog op voordat ze weer wegliep met een bestelling.

Hoofdschuddend pakte Noah ook een dienblad. Rosa had gelijk. Ze snapte zelf ook niet wat er met haar aan de hand was. De rest van de tijd liet ze de jongens door Rosa bedienen. Maar toen ze weggingen, voelde ze toch een teleurstelling die ze niet helemaal kon plaatsen.

*

De volgende dag moest ze weer werken. Ze betrapte zichzelf erop dat ze op de gekste momenten aan hem moest denken. Een van de andere serveersters stond haar met gefronste wenkbrauwen aan te kijken. Noah bedacht geschrokken dat ze misschien al wel vijf minuten met het notitieblokje in haar hand naar de muur stond te kijken. Een andere keer moest ze een klant vragen te herhalen wat hij wilde bestellen, omdat degene voor hem een tortilla besteld had. Nu moet het maar eens afgelopen zijn, dacht ze geërgerd. Die jongen bezorgt me straks niet alleen een onvoldoende, maar ook nog mijn ontslag! Ze slaagde er de rest van de dag in hooguit één keer per uur aan hem te denken.

Eigenlijk was ze voor de volgende dag niet ingepland, maar Rosa was ziek. Ze smeekte Noah haar te vervangen. Noah had wel een vermoeden waar Rosa haar dag daadwerkelijk aan ging besteden, maar ze was blij met de extra uren, dus ze stemde ermee in. Die ochtend

keek ze verrast op toen ze zag wie de andere serveerster, die ook ziek was, kwam vervangen. 'Eva! Wat toevallig!'

'Hey Noah! Ze hadden niemand anders die beschikbaar was, en ik heb weleens vaker in een restaurant gewerkt. Dus je baas stemde vlug toe. Hij verwacht dat het vandaag extra druk gaat worden, nu iedereen vrij is vanwege de stierengevechten.'

'Ja, zoiets zei hij ook al tegen mij. Gelukkig zijn we vandaag met zijn vieren.'

'Met hoeveel zijn jullie normaal?'

'Met drie. Kom, dan leg ik je wat dingen uit die je moet weten voor de eerste klanten komen.' Ongeveer twee uur later stond Noah gebogen om de bar af te nemen, toen Eva haar aanstootte. Noah keek snel om. 'Wat is er? Heb je een vraag over het menu?'

'Nee, je moet niet meteen omkijken. Maar...' Noah had nog nooit meegemaakt dat Eva zo geboeid was dat ze haar zin niet afmaakte.

'Maar wat?'

'Er komt een heel knappe jongen aan een tafeltje zitten en ik geloof dat ik hem ergens van ken, maar ik weet niet waarvan. Hij is ook nog in zijn eentje, zo zonde.'

Noah draaide zich om. 'Nee hè,' kreunde ze.

'Wat?' vroeg Eva verbaasd.

'Hij weer!'

'Wie? Herken jij hem ook ergens van?'

'Hij was op dat feestje, afgelopen zondag. En ik heb hem een keer hier in het restaurant gezien.'

'O, ja! Maar ik geloof dat ik hem ook nog ergens anders van herken.'

'Nou, jij woont hier al langer dan ik. Dus dat zou best kunnen.' Er viel even een stilte. Gelukkig was staren in Spanje niet ongeleefd, want Eva leek haar blik niet meer van hem los te kunnen maken. 'Nou kom op, Eef. Sta daar niet zo, er zijn klanten die bediend moeten worden.'

Eva lachte naar haar. 'Hij is wel knap, zeg. Misschien moet ik toch overwegen hier te gaan werken.'

'Ga hem dan bedienen, dan kun je gelijk een afspraakje met hem maken.' *En dan ben ik misschien van hem af*, dacht Noah daar vlug achteraan. Toen bedacht ze dat, als Eva en hij elkaar echt aardig gingen vinden, ze hem straks een paar keer per week zou moeten zien!

'Denk je dat hij me leuk zou kunnen vinden?' vroeg Eva hoopvol.

'Vast niet,' zei Noah snel. 'Ik bedien hem wel, ga jij maar even bij die mensen hun eten brengen.' Ze wees achterom naar de kok, die een paar volle borden neerzette.

Eva maakte nog geen aanstalten om weg te gaan. 'En dan ga jij zeker een afspraakje met hem maken?'

'Nee. De laatste keer dat ik hem zag kregen we ruzie. Maak je geen zorgen.'

Eva grinnikte en liep eindelijk weg, maar over haar schouder zei ze: 'Geen wonder dat je nog geen vriend hebt.'

'Puh, het mag een wonder heten als hij ooit een vriendin krijgt,' mompelde Noah. Toen ze zag dat de andere serveersters druk waren, beseftte ze wat ze zichzelf op de hals had gehaald. Ze zou hem moeten bedienen. Terwijl ze naar zijn tafeltje liep, bedacht ze dat ze net zou doen alsof ze hem nog nooit gezien had. Hij zat de menukaart te bekijken en had haar dus niet zien aankomen. 'Heeft u al een keus kunnen maken?' vroeg ze met haar pen in de aanslag.

Hij keek niet op van het menu. 'Kunnen jullie dit ook zonder pepers serveren?' Hij wees op een bepaald gerecht. Ze boog naar voren om het te kunnen zien. Op hetzelfde moment keek hij op. Tot haar verbazing glimlachte hij toen hij haar herkende. Het maakte dat ze het warm en koud tegelijk kreeg. Snel ging ze weer rechtop staan en keek op haar notitieblokje.

'Natuurlijk. Kan ik dat voor u opschrijven?' Ze keek op toen hij geen antwoord gaf.

Hij zat haar met een vage glimlach om zijn mond aan te staren. Toen leek hij plotseling te beseffen dat hij geen antwoord had gegeven. 'Ja, graag.'

'Verder nog iets?' Noah zou zich niet in verleiding laten brengen weer iets doms te zeggen.

'Nee, maar...'

Noah keek weer op. Waarom liet hij haar niet met rust? 'Maar wat?'

'Ik wilde je vragen of we opnieuw kunnen beginnen.'

Noah keek hem stomverbaasd aan. 'Opnieuw beginnen?'

'Ja. Misschien kun je mijn gedrag van eerder vergeten.' Hij leek oprecht, maar wie zei dat hij niet weer een spelletje met haar speelde?

'Als je dit restaurant niet tot je nieuwe stamrestaurant had uitgeroepen, zouden we elkaar helemaal niet meer tegen hoeven komen. Vind je het eten hier opeens zo lekker, of kom je uitsluitend om mij te kwellen?' De woorden waren eruit voor Noah er goed over na kon denken.

'Vind je me echt zo'n schoft? Ik kwam hier vroeger ook. En toen namen ze tenminste nog vriendelijke serveersters aan.'

'Ik ben ook vriendelijk. Behalve tegen mensen zoals jij.'

'Zoals ik? Je kent me niet eens.'

'O? Het antwoord op je vraag is nee. Maar dat heb je natuurlijk nog nooit gehoord. Waarschijnlijk hoef je je mond niet eens open te trekken om te krijgen wat je wilt. Dat heb je met zo'n uiterlijk.'

'Hoe durf je te beweren dat je mij zou kennen?'

Noah realiseerde zich niet dat ze harder waren gaan praten, tot ze de mensen aan de tafeltjes naast hen zag kijken. 'Alle keren dat ik je gezien heb ben je arrogant en onuitstaanbaar verwaand geweest. En dan wil je dat ik net doe alsof alles goed is?' Ze hadden alle twee hun handen tot vuisten gebald. Het zag eruit alsof hij op het punt stond haar een bloedneus te slaan. Prima, dacht Noah. Altijd nog beter dan die superieure grijns.

‘Je zou tenminste het fatsoen kunnen hebben om mij als een klant te behandelen.’

‘Ik krijg geen ruzie met een normale klant! Dat is juist het probleem.’ Noah schrok op toen ze iemand op haar schouder voelde tikken. De jongen leek ook niet gemerkt te hebben dat er iemand aankwam. Toen ze zich omdraaide en zag dat het haar baas was, schrok ze nog meer.

‘Noah. Kom je even mee? Ik wil je spreken.’ Hij liep weg voor ze antwoord kon geven. Ze draaide zich weer naar de jongen om.

Zijn superieure grijns was terug. ‘Veel succes,’ zei hij fluisterend.

Noah was boos op zichzelf omdat ze zich zo had laten meeslepen. ‘Hufter,’ siste ze in het voorbijgaan. Haar baas stond haar in de keuken op te wachten. Ze hoopte dat ze haar gezicht in de tussentijd in de plooi had gekregen. O help, dacht ze, toen ze zag hoe ernstig hij keek.

‘Noah. Ik neem aan dat je wel snapt waarom ik je even apart neem.’

‘Ik ben nog nooit boos geworden op een klant. Ik ben altijd vriendelijk geweest, ook tegen veeleisende klanten.’

‘Dat kun je na vandaag niet meer zeggen. Kende je hem ergens van?’

‘Ja. We krijgen steeds ruzie. Hij is zo arrogant!’

Haar baas zuchtte en liet een lange stilte vallen. Noah wilde haar mond opendoen om nog meer te zeggen, maar hij maande haar met een handgebaar stil te zijn. ‘Je snapt wel dat het niet alleen om deze klant gaat. Als er mensen op het terras zitten of langslopen en die zien een van mijn serveersters ruziemaken met een klant...’

Noah liet berouwvol haar hoofd zakken. ‘Ja, ik snap het. Het zal niet meer gebeuren. Ik zal iemand anders vragen hem te bedienen.’

Haar baas knikte. ‘Oké. Omdat je voor de rest je werk heel goed doet, zal ik het dit keer door de vingers zien. Maar laat het niet nog eens gebeuren.’

‘Ja, dat beloof ik.’

‘Goed dan.’ Hij liep naar de deur die naar de trap leidde.

Noah haalde een paar keer diep adem en stormde toen naar de bar, waar ze haar notitieblokje met een klap neer liet vallen. ‘Als dit zo doorgaat, neem ik vrijwillig ontslag!’ zei ze tegen de verbaasde Eva. Toen ze naar de badkamer was gelopen en haar gezicht in de spiegel bekeek, snapte ze waarom Eva haar had aangekeken alsof ze een geest had gezien.

Eva kreeg de rest van de middag niet meer de kans om Noah naar haar aanvaring te vragen. Het werd drukker dan Noah ooit had meegemaakt. Noah zorgde dat ze hem niet meer bediende, maar toch voelde ze zijn ogen in haar rug prikken, telkens als ze andere klanten bediende. Zelfs toen Eva bij zijn tafeltje kwam om af te rekenen, zat hij naar haar te kijken. Zodra ze terugkeek, wendde hij zijn blik af, maar hij leek het niet erg te vinden dat ze opmerkte dat hij naar haar keek. Toen Eva en Noah die avond samen naar huis liepen, vroeg Eva haar er gelijk naar. ‘Wat was dat nou allemaal vanmiddag? Ruzie met de baas?’

Noah wachtte even voordat ze antwoord gaf. ‘Die jongen is onmogelijk! Ik kreeg weer ruzie met hem en dit keer zag mijn baas het. Hij heeft me een preek gegeven en gezegd dat dit niet nog eens moet gebeuren. Maar toen ik zei dat ik die gast al kende, dat ik altijd ruzie met hem krijg en dat ik hem voortaan niet meer zal bedienen, liet hij het daarbij. Hij zei wel dat hij me misschien zou ontslaan als hij het nog een keer zag.’

‘Ach, meid toch. Maar waarom krijg je steeds ruzie met die jongen?’

‘Weet ik veel.’ Noah hoopte dat Eva het hierbij zou laten, maar dat deed ze niet.

‘Ik bedoel, hij is misschien wel een beetje arrogant en kortaangebonden, maar zó erg is het nou ook weer niet. Je krijgt met andere

klanten toch ook geen ruzie? Misschien zijn sommige daarvan nog wel vervelender.'

Noah wierp haar een stuurse blik toe. 'Ik weet het niet! Ik zou willen dat ik het wist. Het lijkt gewoon alsof hij het slechtste in me naar boven haalt.'

'Vind je hem niet gewoon leuk? Ik heb weleens gehoord dat sommige mensen zich dan juist vervelend gaan gedragen. Je weet wel, naar degene die ze leuk vinden.'

Noah rolde met haar ogen. 'O, alsjeblieft zeg.'

'Nou, in ieder geval vindt hij jou wel leuk.'

Als er vlak voor haar een meteoriet was ingeslagen, had Noah niet verbaasder kunnen zijn.

Ze bleef midden op straat stilstaan. 'Hoe weet jij dat nou weer? Je kent hem niet eens.'

Ze kon zien dat het Eva moeite kostte om niet te lachen. 'Zie je nou wel? Je gezicht verklaart alles.' 'Niet waar. Ik vind hem niet leuk!' Noah legde extra veel nadruk op het woord niet.

Eva wuifde met haar hand en liep weer verder. 'Goed hoor, jij je zin.'

Ze liepen een tijdje zwijgend verder.

'En hoe weet jij nou weer van een volslagen vreemde hoe hij zich voelt?' vroeg Noah. Het klonk norser dan ze bedoelde.

'Het is overduidelijk. De spanning die er hangt als jullie bij elkaar in de buurt komen zou iemand kunnen elektrocuteren.'

'Je bent nog niet dood. En je overdrijft.'

'Goed, een beetje. Maar hij kijkt naar je met ogen als smeltende chocolade.'

Noah fronste haar wenkbrauwen. 'Jij hebt te veel romantische films gezien.'

Maar ze moest toegeven dat ze aan de blik bleef denken die hij haar had toegeworpen toen hij haar vandaag herkende. Zonder dat ze het had gemerkt waren ze al bij het appartementencomplex aange-

komen waar ze woonden. Ze beklommen de eerste trap. 'Dit moet je van me aannemen. Ik vond hem niet leuk, vind hem niet leuk, en zal hem ook nooit leuk gaan vinden!'

Eva grijsde terwijl ze de deurklink van het appartement waar ze woonde vastpakte. 'Famous last words.' Ze glipte snel naar binnen, voor Noah nog iets kon zeggen. Noah bleef nog een tijdje boos naar de deur staren voor ze de tweede trap opliep naar haar eigen appartement.

'Ik vind hem niet leuk,' mompelde ze. Maar ze was er niet meer zo zeker van als net.

*

Tot haar opluchting kwam hij de volgende vier dagen niet meer naar het restaurant. Maar tot haar frustratie lukte het haar niet hem te vergeten. Ze vond het toch jammer dat hij er niet was. En ze begon steeds meer te twijfelen of Eva niet toch gelijk had. Op de avond van de vierde dag sjokte ze naar huis. Ze had volgende week haar theorie-examen, maar steeds als ze probeerde te leren vlogen haar gedachten alle kanten op. Ze was nu echt bang dat hij zou zorgen dat ze zakte. Vanavond ga ik eens echt goed leren, nam ze zich voor. Ik zal me niet laten afleiden. Het leek te gaan lukken. Ze had gemakkelijkere kleding aangetrokken en zat inmiddels al een half uur met haar neus in haar boek toen er op de deur geklopt werd.

'Nu moet je toch eens ophouden,' mompelde ze. Ze kreeg nooit bezoek! Met tegenzin legde ze haar boek weg en ging de deur open. 'Hal...'. Ze stopte midden in haar begroeting. Ze deed haar mond open en weer dicht, als een vis op het droge. Hij weer! Hij zag eruit alsof hij zich had gekleed voor een avondje uit. Met zijn handen op zijn rug gevouwen stond hij haar aan te kijken. Een vage glimlach om zijn lippen. Hij stond daar gewoon en keek haar aan alsof hij dat de rest van de avond wilde doen. Haar hart was zijn normale ritme